

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

En commemorar, avui, Catalunya, la data de l'11 de Setembre del 1714, ret homenatge als màrtirs que s'aixecaren per a defensar-la i aferma els seus anhels de llibertat. D'any en any, el nostre poble demostrava en aquesta diada, als seus opressors, el tremp del seu esperit i el ferm desig de deslliurar-se de les fortes cadenes que l'oprimien. A través de l'oprobri domini borbònic, el fervor de llibertat es manifestava periòdicament entre els catalans, que hagueren d'aguantar les més denigrants campanyes del centralisme, encaminades a fer-los objecte de l'odi dels altres pobles hispànics. Sobrevingué, però, l'adveniment de la República, i la nostra terra pogué prendre posicions d'avantguarda per obtenir un principi de reparació al tracte injust i vexant a què l'havia sofmesa la monarquia. Amb aquests corrents de comprensió, Catalunya ha palesat als altres pobles d'Ibèria que volia conviure amb ells, dins d'un règim democràtic i d'aspiracions federalistes. Com si els designis haguessin de posar-la a prova, Catalunya ha demostrat davant la invasió feixista que ens amenaça a tots, que lluitarà fins el darrer moment en defensa de les llibertats dels pobles germans, amb el mateix braó que si fossin les pròpies. Així dona els seus fills, treballa esforçadament i rep amb afecte els dissortats germans que fugen del terror feixista, procedents de les zones de guerra. Tan amorosa i lleial es mostra Catalunya, que la seva commemoració de l'11 de Setembre adquireix un simbolisme del més pur anhel de llibertat, en la qual hi participa, enguany, el veritable poble, en una fusió de forces populars, sense distinció de matisos, genuïna representació de la Catalunya liberal i humana.

ALFIL

GERMANS DE SANG

En temps antics, quan dos homes pertanyents a diferents tribus es volien agermanar, es produïen una ferida lleu i barrejaven la seva sang. I aquest «tractat de sang», era escrupolosament respectat.

Ja de temps immemorials, la sang agermana, uneix. I a través de la història, la sang, líquid vivificador, alimenta la comunitat immensa d'assalariats.

Totes les conquestes socials, tots els milloraments econòmics i tots els avantatges d'emancipació progressiva han costat sang.

Aquesta matèria del cos humà que pren la vida en fugir de les venes i artèries, és com una saó fructificadora, quan es vessa generosament en profit d'una societat més avançada.

I aquesta sang que ha regat tanta massa proletària, ha estat sempre com les dues ferides dels indígenes. Ha agermanat.

Mèxic, Rússia, França, i Espanya i Xina, ara, són nacions que han sofert les vicisituds de la lluita per la llibertats i recíprocament s'ajuden. Són germanes. Pel sòl de la pàtria de cadascuna, hi han corregut reguerons vermellosos, sang proletària, donada en defensa de d'ideal; i cada glopada despresa d'un caigut, ha estat per a totes, com una comunió amb la víctima. L'allau dels sacrificats ennuvola el cel paradisiac dels nostres botxins ancestrals, però, l'avalanxa dels fills, dels màrtirs caurà com una immensa mole damunt el feixisme sense entranyes i del capitalisme anti-humà.

Els crits angoixosos dels nostres germans, flagellats per la barbàrie plutòcrata; els clams llastimers dels desagnats de la nostra classe; la sang dels nostres Sants de l'Ideal, que salpica la cara de l'eixorca i criminal autocràcia, ens donen la senyal d'alerta, l'imperatiu de la revifalla i l'al·lusió a l'atac: és la transfusió de l'esperit, la identificació del mateix sentir i les mateixes ànsies de llibertat, plasmades en la matèria vermella que agermana. Quanta més sang, tanta més nombrosa la gran família humana sòlidament unificada en un sol anhel: la llibertat.

I el «tractat de sang», que ens fa forts perquè ell no és més que la conclusió de totes les aspiracions lliures, dignes i humanes, contingudes en el programa de les nostres ambicions, el respectarem devotament, i el defensarem, com deu respectar-se i defensar-se un «germà de sang».

Endebades el feixisme brega. És la impotència que el corroeix, que l'encamina pels viarans bestials del crim i el pillatge. Necessita esbafar-se, fent broillar sang humil i noble, però ignora que aquesta sang el cobrirà i l'arreconarà en la cambra dels records menyspreats i odiosos.

RAMON VERDAGUER SALA

Campament, 4 setembre 1937.